

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 27.9.2006
KOM(2006) 566 endelig

2003/0168 (COD)

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN
TIL EUROPA-PARLAMENTET**

i henhold til EF-traktatens artikel 251, stk. 2, andet afsnit,

vedrørende

**Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets
forordning om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt
("Rom II")**

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN
TIL EUROPA-PARLAMENTET**

i henhold til EF-traktatens artikel 251, stk. 2, andet afsnit,

vedrørende

**Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets
forordning om lovvalsregler for forpligtelser uden for kontrakt
("Rom II")**

1. BAGGRUND

Dato for fremsendelse af forslaget til EP og Rådet: (dokument KOM(2003) 427 endelig - 2003/0168 (COD))	22.7.2003
Dato for udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg:	2.6.2004
Dato for Europa-Parlamentets udtalelse ved førstebehandlingen:	6.7.2005
Dato for fremsendelse af det ændrede forslag:	21.2.2006
Dato for vedtagelse af den fælles holdning (afstemning med kvalificeret flertal):	25.9.2006.

2. FORMÅLET MED KOMMISSIONENS FORSLAG

Spørgsmålet om retternes internationale kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse i en medlemsstat af retsafgørelser afsagt i en anden medlemsstat er behandlet i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001, som gælder på det civil- og handelsretlige område for både kontraktlige og ikke-kontraktlige forpligtelser. Hvad angår spørgsmålet om lovvalg, blev reglerne for kontrakter harmoniseret medlemsstaterne imellem ved *Rom-konventionen af 1980 om, hvilken lov der finder anvendelse på kontraktlige forpligtelser*. Der findes imidlertid ikke generelle harmoniserede regler inden for Fællesskabet, om hvilken lov der finder anvendelse på forpligtelser uden for kontraktforhold. Formålet med Kommissionens forslag er at udfylde denne lakune.

Kommissionens forslag tager således sigte på at harmonisere lovvalsreglerne for forpligtelser uden for kontraktforhold på det civil- og handelsretlige område (færdselsuheld, produktansvar, illoyal konkurrence osv.) og vedtage fælles regler for hele EU om, hvilken lov der finder anvendelse for forpligtelser af denne type.

Formålet med at harmonisere disse regler er at øge retssikkerheden for borgerne og de økonomiske aktører samt undgå forumshopping, som kan føre til potentielt forskellige konkrete resultater for parterne, afhængigt af hvilken ret sagen bliver indbragt for.

3. BEMÆRKNINGER TIL DEN FÆLLES HOLDNING

3.1. Generelle bemærkninger

Rådets fælles holdning bevarer essensen i Kommissionens oprindelige forslag, som ændret ved det ændrede forslag, som afspejlede en del af de ændringsforslag, som Europa-Parlamentet havde vedtaget under førstebehandlingen.

De væsentligste forskelle i Rådets fælles holdning i forhold til Kommissionens ændrede forslag og Europa-Parlamentets ændringsforslag er kommenteret nærmere nedenfor.

3.2. Væsentligste afvigelser fra Kommissionens ændrede forslag

Artikel 1, stk. 2, litra g), afspejler artikel 1, stk. 2, litra h), i Kommissionens ændrede forslag, hvor Kommissionen foreslår, at krænkelse af privatlivet og af individets rettigheder udelukkes fra forordningens anvendelsesområde, når de er forårsaget af *medier*. Den fælles holdning går imidlertid et skridt videre, idet den ikke begrænser udelukkelsen til forpligtelser uden for kontrakt, som påhviler medierne, men udvider udelukkelsen til alle former for forpligtelser af denne type. Den vigtigste grund hertil var, at det i sidste ende ikke lykkedes at nå til enighed om definitionen af *medier* i denne kontekst.

Denne udelukkelse modificeres af revisionsklausulen (artikel 30), som påpeger, at især denne form for forpligtelse uden for kontrakt bør behandles i rapporten om anvendelsen af forordningen.

Artikel 5 om produktansvar afviger i sin formulering betydeligt fra Kommissionens forslag (artikel 6 i det ændrede forslag), om end ikke i hensigten. Den fælles holdning afspejler, at der er behov for en særlig regel om produktansvar, som tilgodeser både offerets og den ansvarliges interesser ligeligt.

Kommissionen beklager dog stadig, at der i den fælles holdning er valgt en fremgangsmåde, som indfører et ret kompliceret kaskadesystem for anvendelsen af de forskellige tilknytningskriterier. Kommissionen er overbevist om, at dens oprindelige forslag tilbød en lige så afbalanceret løsning for de implicerede parter, som var langt enklere formuleret.

Artikel 6 udvider anvendelsen af reglen om illoyal konkurrence til også at gælde for handlinger, der begrænser den frie konkurrence, mens artikel 7 i Kommissionens ændrede forslag kun gælder for urimelig handelspraksis. Det fremgår klart af begrundelsen til Kommissionens ændrede forslag (punkt 3.4, ændringsforslag 29), at grunden til, at det ændrede forslag ikke indeholdt en klar regel for konkurrencesager, var, at der på det tidspunkt var en offentlig høring i gang om grønbogen om "Erstatningssøgsmål efter overtrædelser af EU's konkurrenceregler". Kommissionen ønskede ikke at foregribe denne høring ved i sit ændrede forslag at indføre en lovvalgsregel for forpligtelser uden for kontrakt som følge af brud på konkurrencereglerne. Kommissionen specificerede imidlertid i begrundelsen, at den i løbet af proceduren med fælles beslutningstagning muligvis ville støtte en anden løsning for konkurrencesager. Kommissionen forbeholder sig denne mulighed med særligt henblik på at beskytte fysiske og juridiske personers effektive ret til at søge erstatning for tab, der skyldes overtrædelser af konkurrencereglerne. For så vidt angår Rådets fælles holdning, fastholder Kommissionen, at den i løbet af proceduren med fælles beslutningstagning muligvis vil støtte en anden løsning.

Artikel 9 indfører en særregel om, hvilken lov der anvendes på forpligtelser uden for kontrakt, der er opstået som følge af kollektive kampskridt. Der var en lignende bestemmelse blandt Parlamentets ændringsforslag, som Kommissionen ikke har accepteret, og som følgelig ikke var medtaget i det ændrede forslag.

Teksten til bestemmelsen i den fælles holdning er omformuleret for at tage hensyn til Kommissionens væsentligste indvendinger under drøftelserne i Rådet. Anvendelsesområdet er nu defineret mere præcist og er især begrænset til spørgsmålet om det ansvar, der påhviler arbejdsgivere, arbejdstagere og/eller deres fagforeninger i forbindelse med kollektive kampskridt. Teksten stipulerer imidlertid stadig ikke klart, at den ikke bør kunne udvides til at gælde for forhold til tredjeparter, og Kommissionen beklager denne uklarhed.

Artikel 16 afviger fra artikel 13 i Kommissionens ændrede forslag, som indeholdt et supplerende afsnit, der gav domstolen mulighed for at tillægge virkning til ufravigelige regler i et andet land end det land, hvis lov finder anvendelse i henhold til retsaktens regler. Denne bestemmelse i Kommissionens forslag afspejlede ikke nogen særlig interesse i Fællesskabet, men var kun indført af konsekvenshensyn, da den byggede på en lignende bestemmelse i *Rom-konventionen af 1980 om, hvilken lov der finder anvendelse på kontraktlige forpligtelser*. Kommissionen har accepteret, at afsnittet slettes.

Artikel 26 om ordre public afspejler ikke formuleringen i artikel 23 i Kommissionens ændrede forslag, som ellers var resultatet af de tidligere drøftelser i Rådet, hvor Kommissionens oprindelige forslag om en specifik artikel vedrørende ikke-kompenserende erstatninger blev afvist. Som følge af drøftelserne om det ændrede forslag blev idéen i ændringen indført i en betragtning og til sidst opgivet fuldstændig, da det ikke lykkedes at nå til enighed om indholdet. Der er imidlertid ikke uenighed om, at ordre public-klausulen yder tilstrækkelig garanti og beskyttelse mod potentielt negative virkninger af tilkendelse af urimelig, ikke-kompenserende erstatning.

Artikel 27 afviger fra artikel 23 i Kommissionens oprindelige forslag (artikel 3 i det ændrede forslag), som indeholdt en langt mere detaljeret regel, som forklarede forholdet mellem de forskellige fællesskabsretlige kilder (specielt forholdet til de specifikke retsakter, der skal bidrage til, at det indre marked fungerer korrekt). I betragtning af den seneste udvikling i Europa-Parlamentet og Rådet i forbindelse med forhandlingerne om andre forslag, forekommer det ikke længere nødvendigt at indføje en sådan skræddersyet bestemmelse i denne retsakt.

Artikel 28 om forholdet til eksisterende internationale konventioner afviger fra Kommissionens ændrede forslag, idet:

- a) artiklen ikke kun begrænser anvendelsen af stk. 1 til multilaterale konventioner, der kun er indgået på "særlige områder"
- b) den i stk. 2. indeholder en særlig regel om, at forordningen har forrang for konventioner, der udelukkende er indgået mellem medlemsstater
- c) bestemmelsen som følge af ovenstående giver forrang til Haagerkonventionerne af 1971 om færdselsuheld og af 1973 om produktansvar i alle tilfælde, selv når alle relevante elementer i situationen er lokaliseret i Fællesskabet.

Skønt de første to ovennævnte afvigelser fra det ændrede forslag i princippet ikke volder Kommissionen vanskeligheder, beklager Kommissionen dog fortsat, at der i den fælles holdning er truffet det valg at give generel forrang til multilaterale konventioner, selv når alle relevante elementer i situationen kun er lokaliseret i Fællesskabet. Europa-Parlamentet ønskede i sådanne tilfælde at give den nye forordning forrang over Haagerkonventionen om færdselsuheld. Det valg, der er truffet i den fælles holdning, underminerer bestræbelserne for at nå frem til harmoniserede løsninger i Fællesskabet.

Selv om dette aspekt til dels modificeres af den særlige henvisning til færdselsuheld i revisionsklausulen (artikel 30 i den fælles holdning), som skal sikre, at dette spørgsmål får særlig behandling i rapporten om anvendelsen af forordningen for at evaluere virkningerne af manglen på fuldt harmoniserede lovvalgsregler for færdselsuheld inden for Fællesskabet, ville Kommissionen stadig have foretrukket den tekst, der var foreslået i dens ændrede forslag (i artikel 24, stk. 2).

Kommissionen beklager, at den erklæring, som den fremsatte under de sidste stadier af forhandlingerne i Rådet¹, ikke er korrekt gengivet i betragtning 33 i den fælles holdning.

3.3. Europa-Parlamentets ændringsforslag

I det store og hele overtager Rådets fælles holdning enten bogstaveligt eller i princippet de fleste af Europa-Parlamentets ændringsforslag til de materielle bestemmelser i forslaget, som var godkendt af Kommissionen og afspejlede sig i dens ændringsforslag.

Der er imidlertid visse væsentlige forskelle mellem det ændrede forslag og den fælles holdning i forhold til Parlamentets ændringsforslag, som allerede er nævnt i punkt 3.2 ovenfor. Det drejer sig om følgende:

Artikel 9 i den fælles holdning afspejler Europa-Parlamentets ændringsforslag 31, som Kommissionen ikke havde godkendt, og som ikke var medtaget i Kommissionens ændrede forslag.

Artikel 27 i den fælles holdning overtager ikke i sin helhed artikel 3 i det ændrede forslag, som afspejlede Parlamentets ændringsforslag 24.

I *artikel 28* i den fælles holdning er der anlagt et andet synspunkt end i artikel 24 i det ændrede forslag, specielt hvad angår forholdet til Haagerkonventionen af 1971 om færdselsuheld, som var foreslået i Parlamentets ændringsforslag 53.

3.4. Nye bestemmelser, der er indføjet af Rådet

Artikel 2 er en teknisk bestemmelse, der har til formål at definere visse begreber, der er anvendt i hele forordningen, med henblik på at forenkle formuleringen af de enkelte bestemmelser.

¹ På RIA-Rådets møde i Luxembourg (27. og 28. april 2006) fremsatte Kommissionen denne erklæring: Kommissionen er rede til i de relevante tilfælde at undersøge muligheden for at fremsætte forslag til Rådet om at bemyndige medlemsstater til at indgå internationale aftaler om specifikke sektorspørgsmål, som indeholder bestemmelser om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt. Dette berører ikke Fællesskabets mulighed for at forhandle og indgå sådanne internationale aftaler i overensstemmelse med bestemmelserne i EF-traktatens artikel 300.

Artikel 12 foreslår en særlig bestemmelse for forpligtelser uden for kontrakt, der opstår forud for indgåelsen af en kontrakt. Kommissionens forslag indeholdt ikke en særlig bestemmelse af denne art, skønt det altid har været dens hensigt at dække denne type forpligtelse ved retsakten. Dette var i overensstemmelse med det synspunkt, der er anlagt i EF-Domstolens retspraksis i forbindelse med Bruxelles-konventionen fra 1968 (erstattet af forordning (EF) nr. 44/2001), at denne type forpligtelse bør betragtes som en forpligtelse uden for kontrakt². Kommissionen havde i artikel 5, stk. 3, i sit ændrede forslag oprindeligt valgt en mere fleksibel løsning, men Rådet foretrækker tilsyneladende en mere detaljeret bestemmelse om dette spørgsmål. Indholdet af den foreslåede bestemmelse fører i princippet til samme resultat, som det Kommissionen ønskede: at det er loven i det land, som har den stærkeste tilknytning til den pågældende forpligtelse uden for kontraktforhold, der finder anvendelse.

4. KONKLUSION

Kommissionen accepterer Rådets fælles holdning i lyset af det faktum, at den indeholder de centrale elementer i Kommissionens ændrede forslag samt de af Europa-Parlamentets ændringsforslag, som var medtaget i Kommissionens ændrede forslag.

²

Ud fra samme ræsonnement var forpligtelser af denne type udelukket fra anvendelsesområdet for Kommissionens forslag til en forordning om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser ("Rom I"), vedtaget den 15. december 2005 – KOM(2005) 650 endelig, 2005/0261 (COD).